

Ταξίδι στην ιστορία με πάθος

Η μοιραία διαπλοκή φυλών και πολιτισμών με φόντο μια ερωτική ίντριγκα. Ένα μυθιστόρημα που μένει αδικαιολόγητα στα μισά του δρόμου. Θεόδωρος Γρηγοριάδης «Ο παλαιστής και ο δερβίσης»

Τρεις άντρες και μία γυναίκα (ένας παλαιστής, ένας πανεπιστημιακός δάσκαλος, ένας εκκολαπτόμενος συγγραφέας και μία φωτογράφος) ψάχνουν τον εαυτό τους και την ιστορία των τόπων τους πιασμένοι στο δόκανο μιας αναπάντεχης ερωτικής ίντριγκας, που βάζει φωτιά στο κορμί και την καρδιά τους και τους κάνει να μην μπορούν να βολεψτούν πουθενά στον κόσμο.

Η Αδριανούπολη, η Κωνσταντινούπολη, η δυτική Θράκη και η Αθήνα είναι το αναπεπταμένο σκηνικό επί του οποίου κινούνται οι ήρωες του καινούριου μυθιστορήματος του Θεόδωρου Γρηγοριάδη «Ο παλαιστής και ο δερβίσης» (εκδόσεις **Πατάκη**), που συνοψίζει στις σελίδες του ολόκληρη την ποιητική της πεζογραφίας του.

Η μοιραία διαπλοκή εθνοτήτων, φυλών και πολιτισμών, απλωμένη σ' ένα ασύνορο πεδίο, που υπερβαίνει τις ιστορικές συγκρούσεις και τους ιδεολογικούς του διαχωρισμούς, για να συνενώσει τους ανθρώπους γύρω από τις πηγές του ιερού και του μυστηριακού, προσφέροντας στην ψυχή τους μian εσωτερική λύτρωση, αλλά βάζοντάς τους σε πολλούς και συχνά εξαιρετικά υψηλούς κινδύνους.

Ο Γρηγοριάδης χτίζει με γερά υλικά τις προσωπικότητες των πρωταγωνιστών του και κατορθώνει

να αποσπάσει από τη συμπεριφορά τους τα χαρακτηριστικά που ταιριάζουν στον προβληματισμό του: Η αρρενωπότητα, ο άγριος και συνάμα βαθιά τρυφερός ερωτισμός, η λαγνεία του έκδοτου θηλυκού και η ανάγκη του μοναχικού αρσενικού για περιουλογή και αυτοσυγκέντρωση βγαίνουν με

πηγαίο τρόπο από τις στάσεις και τις κινήσεις τους, χωρίς να τους βαραίνουν με το παραμικρό εγκεφαλικό στοιχείο.

Όλα αυτά λειτουργούν υποδειγματικά όσο ο Γρηγοριάδης παραμένει στο επίπεδο των σχέσεων που αναπτύσσονται μεταξύ των προσώπων του. Όταν, όμως, οι ήρωες πιάνουν να σκέφτονται και να κουβεντιάζουν τους δεσμούς τους, με τον αφηγητή να αραδιάζει σε άσχετο τόνο δίπλα τους τα διεθνή γεγονότα των τελευταίων ετών, η δράση επιβραδύνεται, οι ψυχισμοί ατονούν και η αφήγηση αρχίζει να κάνει

διαδοχικές κοιλιές, αφήνοντας ανεκμετάλλευτο το διακριτικό οασπένς με το οποίο φροντίζει να την προικίσει από πολύ νωρίς ο συγγραφέας.

Ο Γρηγοριάδης δεν περικόπτει όσο χρειάζεται τη φιλοσοφική του διάθεση κι αυτό του κοστίζει ένα μυθιστόρημα σταματημένο στα μισά του δρόμου. Κακώς, γιατί θα του ήταν πολύ εύκολο να το αποφύγει.

